

Миросав Славно Пешић

ИЗ ЗАОСТАВШТИНЕ

1.

Не јесен, зима је неочекивани гост што прерано добује о двери наших домова и нестрпљиво, кроз пукотине времена, увлачи се у поре, у наше књиге, разлистава рукописе, сећање.

Необрано чека воће. Плодови смирене, сочне јесени. Јабука из Едена, крушке подно грла Евиног.

Између топле руке оног што котрља гласове као коштице и најслабих дарова јесени струји рески дах зиме. Све мо-тре четири чакараста ока годишњих доба; два са ове, два са оне стране.

Уместо сокова зрелог воћа падају снегови, лију кише. Небо нам постаје ближе и звезде се круне. Над небеском картом наднесен звездочатац. Затурен је календар љубави.

Немоћни, затварамо се у љуштуре сна, у осетљиве опне самоће. Само још руке, изван сваког додира, покушавају да такну узвишени облик лепоте у коме запретан мирује жар.

2.

Књиге казују да су свете бројке три и седам. Обе су, видим, непарне. Увек неко стоји по страни, усамљен, без сабеседника, увијен у своје сање, у мисли што се роје и глас, чини се, пуштају попут узнемирених пчела. Мисао се, изговорена, расплине, затим утихне. Дарне ли, пре гашења, неког? Наће ли уточиште, крхка, вишезначна?

Глас, разложена топлота ума, трепери. Осећати ли га, осећате ли је?

Ѓрско уводим у предање, у живот, нови свети број настао одузимањем постојећих, сучен са свиме, супротстављен свему.

Четири разнобојне нити (као четири годишња доба којих се, без видног разлога, плашимо и која, неумерено, волимо), разапете између нас, затегнуте до пуцања, кроз које путује неуморни гласник, вежу нас у исту мисао: можемо ли, свој део да, пуни љубави, смотамо као повесмо е да би постали ближи?

Између нас простор губи меру. Ко бди над временом нас изузима.

ПОНЕДА
ОКТОБРА